

[Knud Jespersen ]

frit, mens de, der ingen faste værdier eller faste ejendomme har, skal have lov til at betale. Som bekendt har vort parti altid vendt sig meget stærkt imod en sådan holdning til skat og økonomiske spørgsmål. Vi er af den opfattelse, at det, man skal beskatte, det er fortjenesten, og ikke den måde, hvorpå fortjenesten anvendes. Det, man skal beskatte, er de reelle stigninger, der er fremkaldt af den almindelige samfundsmæssige udvikling. Og man skal fremfor alt sørge for, at arbejdsfrie indtægter, så lang tid man oprettholder disse, beskattes efter en speciel skala. Det har man ikke villet, det er der ikke flertal for, og derfor har vi dette underlige eksemplar af en lov. Man kalder det kapitalvindingsafgift eller lov særlig indkomstskat, men det, der er kommet ud af de ustandselige ændringer, er, at de små ting, man eventuelt kunne holde fast ved af fornuft, efterhånden helt eller delvis er forsvundet, medens der ikke er blevet tale om nogen form for skærpelse over for disse umådelige stigninger, vi har oplevet, både under krise og under højkonjunkturer, i priserne på jord og fast ejendom.

Vi er altså af den opfattelse, at hvis man skal løse det spørgsmål, så skulle man faktisk — hvor nødtigt man end ville — have vurderet kommunisternes forslag efter fortjeneste, forslag nr. 121 om at fastfryse disse værdistigninger. Det ville have sænket priserne, det ville have umuliggjort eller begrænset næsten til det umulige enhver form for spekulation, og det ville samtidig have sikret, at generationsskifter også for landbruget kunne ske uden de problemer, man har i øjeblikket. Man ville ikke. Da talte man om socialisme, om nationalisering af jorden og om at ophæve den private ejendomsret, og der var ingen grænser for den frygt, man lagde for dagen.

Jeg havde nogen tillid til det, da statsministeren i åbningstalen erklærede, at regeringen ville sætte ind imod inflationen, men regeringen var jo heller ikke at finde, da vores forslag var fremme. Jeg havde også en lille smule, men ikke så meget, tillid til, at regeringen nu ville prøve at anskue spørgsmålet omkring spekulation i jord og værdistigninger overhovedet på en lidt ny måde. Derfor var det lidt af en overraskelse, at man efter disse febrilske manøvrer har hæk-

let et forlig sammen mellem venstre og socialdemokratiet, der fortrinsvis hviler på venstres præmisser.

Jeg er meget enig i — og det kan jo dokumenteres — hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at man laver lempelser på op til 50 pct. hvad angår arbejdsfrie indtægters beskattning. Det er sikkert ikke det, de socialdemokratiske medlemmer af det høje ting er valgt på grundlag af, at man skulle sikre lempeligere vilkår.

Hvis man måler forliget — og det er jo noget, vi har en forkærlighed for — med landets største gods, nemlig Bregentved, hvad det skulle have været af med før forliget, og hvor meget man får direkte i lommen dernede hos greven, hvis forliget bliver en kendsgerning, så synes jeg, at socialdemokratiet skulle holde store taler om den side af sagen samtidig med økonomisk demokrati. Bregentved, Danmarks største gods, var i 1965 vurderet til 45,5 mill. kr. I 1974 var det vurderet til 120 mill. kr. Efter den nugældende lov skulle man have betalt 26,4 mill. kr. i kapitalvindingsskat, men efter socialdemokratiets heroiske indsats skal slotsherren til Bregentved nu af med 22,8 mill. kr.; det vil sige, at han har 4 mill. kr. direkte mere i lommen.

Jeg ved ikke, om man i sine økonomiske analyser simpelt hen bare lukker øjnene og tænker på et tal og siger: nå ja, nu kan vi få et forlig. Jeg ved heller ikke, om man går ud fra den kampmannske filosofi, at dette her, det skaber ro om tingene. Det tror man da vel ikke selv på? Inflationen vil gå videre, værdistigningerne vil gå videre. Det, man har gjort, er at skænke ca. en halv milliard kroner til dem, der i forvejen havde muligheder for at tilegne sig arbejdsfrie indtægter. Det er da ganske urimeligt. Jeg kunne forstå, hvis socialdemokratiet var kommet og havde erklæret: vi er så glade for at regere, at vi gerne vil regere videre på venstres betingelser; vi er så bange for at forlade regeringsmagten, at vi skynder os at komme dem i møde; den økonomiske politik, de vil føre, vil vi gerne lægge navn til. Men at sige som hr. Kampmann, at dette skaber ro. ja, det minder mig om de gamle kinesiske filosofers vndlingsvurdering, hvor de sagde, at hvis voldtægt er en kendsgerning, kan man lige så godt hengive sig til nydelsen. Det er det, socialdemokratiet har gjort. Efter at